

בנאום זה פתח ח"כ אורי אבנרי את הדיון שבעיקבותיו

קונפ דמי אחינו

כבוד היושבי ראש, כנסת נכבדה, DEAR FRIENDS FROM BIAFRA.

אני מציע לכנסת לדון בנושא המורכב משתי מילים, המרעיוות ליבוי של כל אדם בישראל: רצח עם. היום, ה-17 ביולי, עומדים למות כביאפרה 13 אהף בניאדם, רובם ילדים ותינוקות. שני מיליונים יגועו ברעב תוך חודשיים. איחור של חודש אחד בלבד בהגשת העזרה ידון למות כמות כמיליון בניאדם.

ציפורי-הטרף מחכות לגוויות

כך מתאר פקיד של הקרן לעזרת ילדים את המצב במחנה איקוט אקפנה, בו צופים אלף ומאתיים פליטים, בבית סוהר שנועד לאכסן מאתיים:

זהו גיהנום של עינויים, השפלה, רעב ומוות... להקות גדולות של ציפורי-טרף נעות מקיר אל קיר ומג אל גג, מוכנות לעוט על אשה או ילד הנופחים את נשמתם... מפעם לפעם נפלט הירחור צרוד משפתו הבקועות של תינוק, היונק משדיה המיובשים והמצומקים של אמו.

עיתונאי נוקשה מדוח מאומוצי: בכפרים פורחים ילדים זהובי-שער. אך אין זה הזהב של בריאות ויופי. זהו זהב חולני, אדמדם, הצבע של המוות ברעב... הכמרים והנזירות מספרים כי כל ילד שלישי בביאפרה מראה סימפטומים אלה. זאת אומרת, כשני מיליונים, מבין ששת מיליוני הילדים בביאפרה מתחת לגיל 12, עלולים לגווע ברעב... כפי שקובעים הרופאים, כשילד מגיע לשלב זה, הוא עלול למות תוך חודש, אם לא יקבל מזון המכיל פרוטאינים... ארבעה ילדים קטנים שכבו במיטה. אחד מהם היה מת, אך לא יכולתי להבחין בהבדל. ראיתי תינוק יונק משדיי אמו. האם היתה מתה.

והנזירה מארי לורסאן זועקת: „אינני מבינה עוד את העולם! הרי יודעים מה קורה כאן!“

רצח ושתיקה. חנק ודממה

כבוד היושבי ראש, אנחנו מכירים עולם זה. ראינו אותו מתנכר לאחזנו באירופה, כאשר השואה פקדה אותם. זוכרים אנחנו את ברית-השטנים של הרצח והשתיקה, החנק והדממה, הרשע והאדישות. אז, בימים ההם, התפללנו ליום בו תקום לנו מדינה משלנו. נדרנו שכאשר תקום מדינה זו, שוב לא תהיה אדישה לצרת הוולת. לעולם לא תעמוד מנגד אם תפקוד שואה את אחינו — לא רק את אחינו היהודים, אלא כל אחינו בני-אנוש באשר הם שם.

והנה אנו מתכנסים בכנסת של מדינת-ישראל ראל הריבונית, וקול דמי אחים זועק אלינו מן האדמה של ביאפרה.

אני קורא לכנסת להרים את קולה נגד הזוועה. יישמענו ברחבי-הבית קולה של מדינת-ישראל, מדינת קורבנות השור אה. יתריגנו קולנו את העולם משלוותו, יזעיקנו את מצפוננו.

אך אל נסתפק בכך. עלינו, על ישראל, לפעול מיד. הכה נשגרי רופאים ותרופות, מזון וכסף. נגישנו סעד בממדים התואמים את ממדי השואה. נקריבנו קורבן של ממש, למען ביאפרה — ולמען עצמנו.

* ביציע נכחה משלחת סטודנטים מביאפרה, הלומדים בארץ, ושהומונה עליידינו לכנסת.

לחכיעה עליידי הרעבת חייליה והמחת הסיטוני של ילדיה. על כן איאפשר להפריד בין הצד ההומאניטרי הדחוף של הבעייה, ובין הצד המדיני של אותה בעייה.

כבוד היושבי ראש, נשאלת השאלה איך תגיע עזרתנו אל ביאפרה הנצורה, המוקפת מכל צד, כאשר מנוי וגמור עם אויביה להכריעה עליידי מצור אכזרי ובלתי-אנושי.

הביטחון לתקן את העוול. ניהלנו ויכוחותא עם אנשי המרכז החופשי, בחיכוך על חוק הבנקאות הזכרנו שראשי המרכז החופשי, שהם גם ראשי הס' תדרות-העובדים-הלאומית, מחזיקים בבנק — דבר הסותר את הכרותיהם התכופות והח' הסתדרויות-עובדים בעסקים כלכליים. בת שובה תקף אותי ח"כ אליעזר שוסטק, ואמר שאני „רחוק מן האמת, כמו תמיד“. בתגו בה על כך מסרתי הודעה אישית — ובה ההוכחות שבנק הספנות והשקעות, מייסד דו של מאיר הלוי הנודע מפרשת סומרפין, אכן שייך עתה להסתדרות העובדים הלאומית — שראשיה הם ראשי המרכז החופשי. תעמולה לחוד ומציאות לחוד.

הגשנו מיספר ניכר של שאלחות, בין השאר על: הבטחת מכיל משרד-התח' בורה להכניס שינויים בשיטת-הנקודות, כמו שדרשנו; תשלומי הביטוח הלאומי למקבלי

רגע נכחו באולם כתרסר ח"כים. זכינו לתשובת שרי-החינוך על נאומנו בחיכוך על משרדו. אותו נאום („דרושים לנו בגדיטים“) הופץ באוניברסיטאות, זכה בתגובות רבות. זלמן ארן השיב עליו ב-אתחכה עימו. כאשר עברתי על הפרוטוקול מצאתי בדברי חבר-הכנסת אורי אבנרי הג' דרת החינוך בישראל כחינוך מעופש. חבר הכנסת שיכול להגדיר כך את החינוך בישראל איננו בר-יכוח.

האמת היא, אגב, שלא אמרתי „מעופש“, אלא „מעובש“. כלומר, הגדרתי את גיל חור-מרהלימוד, לא את ריחו.

שר-התחבורה, משה כרכלי, התחכה, בסיכום הדיון על משרדו, עם כמה קטעים של נאומנו. הוא שלל את הביקורת החריפה שמתחננו על שיטת-הנקודות לנהגים. מאידך, קיבל את הביקורת שלנו על שערוריית אי-הסעת החיילים, והבטיח ללחוץ על שר-

התנצחנו עם שרי-החוז במיסגרת של „שאלות נוספות“ לשאלות. הוא אי שר לנו כי ישראל מוכנה לדון עם מדינות: ערב, אף לפני דיון על שלום, על ישוב הפליטים „גם בארץ-ישראל המערבית“. אכן גם אישר שלא אמר אמת לעיתונאים כאשר הכחיש מכל וכל שהוא עומד להיפגש עם יארינג באמסטרדם. מדוע הכחיש? התשובה המזורה והמאלפת: אז לא היה עדיין בטוח שאומנם ייפגש עם יארינג, או שיארינג יהיה מעוניין בפירסום.

היינו הסיעה היחידה בכנסת שהודיי עה, בדיון על התקציב הנוסף בסך 135 מיליון ל"י, כי תצביע נגד התקציב. מקיי תצביע בעד, רק"ח תימנע, המ"ח לא הש' תתף כלל בחיכוך.

(אגב, פתחת את נאומי במילים: „אילו חילקנו את הכסף הרב שאנו זנים בו בין חברי-הכנסת המעטים הנוכחים כאן, היינו כולנו הופכים למולטי-מיליונרים.“ באותו

(המשך מעמוד 11) עליידי כל העמים, כולל ידידינו הצרפתים באלג'יריה והאמריקאים בחיאטנאם. ייתכן שאנשים שהמוסר שלהם כפוף לשיקולי-כדאיות, המבדרים תחילה מי המשמיד ומי המושמד, חסר להם הכושר להתעלות, בש' עה כזאת, מעל למישור הרגיל שלהם. גם זהו לקח של פרשה עגומה זו.

על גיל וריח... אין הרבה חשק לדווח, אחרי דיון רחייאסון זה, על שאר מעשינו שבסווע שעי בר בכנסת. נסתפק, איפוא, במניין קצר של הדברים:

הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום: „הד' רכים להבעת הזהחות ישראל עם ציכוסלוי בקיה, מול האיום הסובייטי.“ על נושא זה הגשנו גם כמה שאלחות.